

[Grethe Fenger Møller]

stort set alle alvorlige sygdomme. Så det er en ny og en ukendt situation at stå over for en så alvorlig sygdom som AIDS, en sygdom, som vi ved ikke kan medicinsk forebygges eller helbredes.

Jeg vil gerne takke indenrigsministeren, og jeg finder, at indenrigsministeren har givet os et meget godt og et meget generelt situationsbillede. Vi har her fået et indtryk af situationens alvor og af, hvilke overordentlig store menneskelige og økonomiske omkostninger AIDS-sygdommen påfører vort samfund. Jeg vil gerne understrege, at med Danmarks placering i toppen i Europa hvad angår AIDS-ramte pr. indbygger, er det helt nødvendigt, at der arbejdes med problemet med den største alvor.

Nøgleordene for vor indsats mod AIDS er oplysning, motivation og frivillighed, og jeg lægger vægt på det positive i, at der blandt både fagfolk og politikere er enighed om dette grundlag.

Jeg vil herudover også understrege, at alle partier i Folketinget med undtagelse af Fremskridtspartiet har afvist at kriminalisere sygdommen. Dette ville efter min opfattelse alene også gøre ondt værre. Endnu er raske smittebærere i overtal, og det er af afgørende betydning, at enhver, der kan have grund til at tro sig smittet, tør få sin uro afklaret.

Jeg synes også, der er grund til at værdsette den indsats, som ikke mindst Landsforeningen af Bøsser og Lesbiske, Dansk Bløderforening og Positivgruppen yder, en indsats af både oplysende og rådgivende karakter samt støtte og hjælp til smittede og syge og deres familie og omgangskreds.

Desværre har vi ingen konkret viden om resultaterne af den oplysningsindsats, der har været indtil nu. Dog ved vi, at der i det meste af befolkningen er en vis viden om AIDS, men i mange tilfælde må vi nok erkende og indrømme, at det er en direkte forkert viden. Det, der gør det svært, er, at vi har med et tabuområde at gøre: sex, homoseksualitet og angst for døden, bestemt også områder, hvortil der er knyttet mange følelser. Dette understreger for mig, at det er meget væsentligt, at oplysningen bliver tilrettelagt nuanceret og på en sådan måde, at vi når ud til de mange også meget forskellige grupper, der er i vort samfund.

Jeg mener, at AIDS må afdramatiseres, ligesom vi også må den megen uvidenhed og

mytedannelse til livs. Uvidenhed, der skaber usikkerhed og frygt, mener jeg vi må forsøge at imødegå. Det budskab, som befolkningen skal gives, er for det første, hvordan man undgår at få AIDS, ligesom jeg også synes, det er meget væsentligt, at befolkningen får at vide, hvordan AIDS ikke smitter. Der har på alle måder været ydet en værdifuld indsats, men trods dette faktum giver de alvorlige prognoser for sygdommens udvikling anledning til at overveje, hvordan indsatsen skal være i fremtiden.

Det Konservative Folkeparti mener, at vi på en lang række områder må styrke indsatsen. Det er umådelig vigtigt, at vi sikrer, at folkeskolens ældste elever får relevant viden om AIDS. Det samme gælder for andre unge. Et tema, som går igen og igen, nemlig at vi i vort samfund har en særlig truet gruppe, som det ikke er lykkedes i tilstrækkelig grad at få kontakt med, og det er de mange homo- og biseksuelle mænd, som har svært ved at anerkende deres livssituation. Jeg mener, at de har behov for både personlig rådgivning og også krisehjælp.

Det, der vel også skaber usikkerhed om AIDS, er, at vi ikke i dag med sikkerhed kan sige noget om antallet af kendte smittede, men at Sundhedsstyrelsen skønner, at det samlede antal smittede ligger på et sted mellem 10.000 og 15.000 personer. Jeg tror, at det er meget afgørende, at der sikres rådgivning og vejledning, ligesom psyko-social støtte må være til rådighed i disse alvorlige situationer.

Hvad angår de syge, er det naturligvis klart, at vi må gøre, hvad vi kan for at hindre deres fysiske, men også deres psykiske smerter, og at den fornødne praktiske hjælp må være til rådighed, ligesom også pårørende til AIDS-patienter må kunne tilbydes støtte og hjælp, for at de kan yde deres indsats.

Vi ved, at det er de homoseksuelle, der fortsat er den mest udsatte gruppe, men vi ved også, at de intravenøse stofmisbrugere er den næststørste risikogruppe i relation til AIDS. Vi må erkende, at indsatsen over for denne gruppe, specielt når det angår smittespredningen, har været for beskedent indtil nu, hvorfor det er nødvendigt med en forstærket aktivitet. Smittespredningen sker hovedsagelig ved brug af fælles sprøjter, kanyler, men kan også ske seksuelt. Det afgørende er, at der sættes ind på at bekæmpe det